

vanie miesto žalovanej onoho sporu vstúpili do sporu jej deti ako dedičia. Vstúpením týchto do sporu nezmenila sa žaloba dotyčne žalobného nároku ani čo do skutkového a v podstate ani čo do právneho základu, lebo deti ako dedičia hájily len právne postavenie svojho právneho predchodcu, čím sa práca žalujúceho advokáta v ničom nerozlišovala od práce, ktorú by bol musel vykonať, keby bol pokračoval proti právnomu predchodzovi týchto dedičov.

Čís. 14668.

Predpokladom povolenia zaist'ovacej exekúcie podľa § 5 zák. č. 4/1931 Sb. z. a n. je **d o m á h a n i e** sa súdneho stanovenia nároku na výživu, výchovu, alebo zaopatrenie alebo plnenie z neho idúce. Podaním žaloby výživného je tento predpoklad daný.

Ak bola už podľa § 5 zák. č. 4/1931 Sb. z. a n. povolená zaist'ovacia exekúcia na zaistenie dávok, splatných v dobe **k r a t š e j** než jeden rok, môže byť povolená ďalšia exekúcia podľa tohoto paragrafu len na zaistenie dávok splatných v **z b ý v a j ú c e j** časti jedného roka.*)

(Rozh. z 31. X. 1935, R IV 428/35.)

Exekútka podala proti exekútovi žalobu o platenie alimentov pre ne-manželské dieťa a bola jej povolená zaist'ovacia exekúcia podľa § 5 zák. č. 4/1931 Sb. z. a n. pre splátky výživného za dobu od 1. júla 1930 do 30 novembra 1934. Žiadosťou, o ktorú teraz ide, domáhala sa povolenia zaist'ovacej exekúcie podľa toho istého zákonného ustanovenia pre splátky za dobu od 1. decembra 1934 do 1. júla 1935. Tejto žiadosti **s ú d** prvej stolice vyhovel, **r e k u r z n ý s ú d** ju zamietol.

N a j v y š š í s ú d obnovil usnesenie súdu prvej stolice, exekúciu povoľujúce. **D ô v o d y :**

Názor rekurzného súdu, že v smysle alimentáčného zákona č. 4/1931 Sb. z. a n. na základe púhej žaloby nemožno žiadať zaist'ovaciu exekúciu, je mylný.

§ 5 citovaného zákona pripúšťa predbežné opatrenie (zaist'ovaciu exekúciu) podľa § 223 a nasl. exekučného zákona v znení § 50 zák. čl. LIV:1912 a čl. V. č. 20 a 21 ex. nov. č. 23/1928 Sb. z. a n. k zaist'ovaniu dávok, splatných v jednom roku, na návrh oprávnenej osoby, bez toho, že by táto musela preukázať svoju pohľadávku listinou a osvedčiť, že by sa inak dobytie pohľadávky zmarilo alebo značne sťažilo, avšak pod podmienkou, že sa osoba tá skutočne domáhala súdneho stanovenia nároku na výživu, výchovu alebo zaopatrenie alebo plnenie z neho idúce.

Podaním žaloby o platenie výživného je tedy daný potrebný predpoklad použitia § 5 alimentáčného zákona.

Vymáhajúca strana výslovne žiada povolenie zaist'ovacej exekúcie v smysle § 5 alimentáčného zákona. Keďže usnesením okresného súdu v U. zo dňa 19. novembra 1934 č. j. E V 5532/34-1 bola jej povolená exekúcia k zaist'ovaniu výživného, sročného v dobe od 1. júla do 30. novem-

bra 1934, a teraz žiada povolenie k zaisteniu výživného na druhý polrok, t. j. od 1. decembra 1934 do 1. júla 1935, nevybočuje exekučný návrh z medzí ustanovenia § 5 alimentáčného zákona a bolo mu prvým súdom právom vyhovené.

Čís. 14679.

Prípad, v ktorom z garančného prejavu zaručiteľa, že ručí štátu »za daňové dlhy určitej osoby, resp. za dane, ktoré jej budú vyrubené«, vyvodené bolo, že zaručenie vzťahuje sa i na dávku z majetku.

(Rozh. zo 7. XI. 1935, Rv IV 262/34.)

Daňový dlžník Štefan K. odsťahoval sa v r. 1923 do cudziny; finančná správa uvoľnila mu pri tej príležitosti hnutelnosti, zabavené pre daňové nedoplatky, keď sa žalovaná banka garančnou listinou z 20. decembra 1923 za neho zaručila po výšku 40.000 Kč všeobecne »za daňové dlhy resp. dane, ktoré mu budú vyrubené«.

Žalobe štátu o zaplatenie 40.000 Kč o b a n i ž š i e s ú d y, pokiaľ išlo o priame dane a daň z obratu, vyhoveľy, zamietly ju však, pokiaľ išlo o dávku z majetku, a to z toho dôvodu, že daňou je len opakujúca sa dávka, platená z príjmu a zárobku, kdežto dávka z majetku je jednorázovou dávkou, postihujúcou majetok, tak že sa na ňu zaručenie žalovanej banky, spomínajúce len daňové dlhy, nevzťahuje.

N a j v y š š í s ú d žalobe v celom rozsahu vyhovel. D ô v o d y :

Nezáleží na tom, či dávka z majetku podľa zákona zo dňa 8. apríla 1920 č. 309 Sb. z. a n. (pre Slovensko a Podkarpatskú Rús v znení vládneho nariadenia zo dňa 25. júna 1920, č. 424. Sb. z. a n.) je »daňou« v smysle určitého vedeckého systému.

Zákonodarná terminologia pozná síce jednotlivé druhy »daní«, ale sám v š e o b e c n ý pojem dane nie je pozitívnym právom samým nikde vymedzený, tak že ani to, že dávka z majetku bola nazvaná práve »dávkou« a nie »daňou«, nemožno posudzovať ako výraz nejakého zásadného a vecne významného rozlišovania medzi daňami a inakšími verejnými dávkami v prospech štátu. Že skutočne ide tu o púhy zjav v podstate len terminologický, vysvitá na pr. zo zákona zo dňa 16. marca 1921, č. 116 Sb. z. a n., ktorý nepochybne aj dávku z majetku radí medzi priame »dane« štátne. Tak je tomu aj v obecnej mluve, a ak prevzala teda žalovaná banka prejavom zo dňa 20. decembra 1923 priame zaručiteľstvo zcela všeobecne za daňové dlhy (»adótartozás« resp. »kivetendő adó«) Štefana K. bez akéhokoľvek poukazu na jednotlivé druhy týchto daní, niet vôbec príčiny, aby sa z rámca tohoto ručenia vylučoval dlh na dávke z majetku, tým viac, keď podľa nezapreného tvrdenia žalujúcej strany došlo k zaručeniu žalovanej banky práve z tej príčiny, že finančná správa bránila spomenutému Štefanovi K. v odvezení hnutelného majetku z republiky do Maďarska, lebo mal značné nedoplatky na daniach, dávkach a poplatkoch, a teprv na záručnú listinu žalovanej banky zabavené hnutelnosti uvoľnila. Za tohoto stavu veci je zřejmé, že podľa úmyslu sa